Στα τέλη του Αυγούστου του ’22, οτιδήποτε Ελληνικό στην Μικρά Ασία, Ιωνία για τους πρότερους αιώ νες, ξεριζώ νεται. Κι όπως σε κάθε ξερίζωμα το αίμα ρέει, η βία κυριαρχεί και η απόγνωση περισσεύει. Σχεδόν έναν αιώ να, παρά τρία χρόνια αργότερα, Αύγουστος και πάλι, οι γενιές που τα έζησαν, δεν υπάρχουν πια. Οι πληγές επιμένουν μόνον στις μνήμες και στα χαμένα τοπωνύμια.

Το Ελληνικό στοιχείο που κατάφερε να απαγκιστρωθεί και από την ευρύτερη περιοχή της θάλασσας του Μαρμαρά κατέφθασε δοκιμαζόμενο στην μητροπολιτική πατρίδα. Οτιδήποτε έμεινε πίσω χάθηκε. Κάθε τι που δεν μπόρεσε να εγκαταλείψει τον τόπο, εξαλείφθηκε. Τμήμα από αυτούς του ξεριζωμένους, εγκαταστάθηκε ανάμεσα στο Θριάσιο πεδίο και την Μεγαρίδα, στα παράλια του Σαρωνικού κόλπου.

Ίδρυσαν την Νέα Πέραμο, σε ανάμνηση της Περάμου της πόλης της Κυζικινής χερσονήσου, η οποία επτά μόλις χρόνια νωρίτερα, τον Ιούλιο του ’15, είχε γνωρίσει τον όλεθρο καταστροφικής πυρκαγιάς, που άφησε ελάχιστα κτίρια αλώβητα. Υπήρχε η βεβαιότητα, ότι επρόκειτο περί εμπρησμού.

(Εξαιρετικά ενδιαφέρουσες αφηγήσεις, πάνω στο συγκεκριμένο θέμα,
εδώ https://mikrasiatis.gr/23-aygoustou-1922-i-teleytaia-imera-tis-peramou-tis-kyzikoy/
εδώ: http://nickkouzos.com/peramos/
εδώ http ://sillogosperamou . blogspot . com / p / blog - page _03. html

Και πέρασαν τα χρόνια. Μαζί τους, ήρθαν και πέρασαν πραξικοπήματα, πόλεμοι, Κατοχή, Εμφύλιος, μετεμφυλιακό κράτος. Και ο κοσμάκης γύρευε μια χαραμάδα ζωής, μια στάλα αισιοδοξίας. Στο ίδιο κλίμα και η Νέα Πέραμος, γνωστή και ως Μεγάλο Πεύκο για τους περισσότερους, όπου στην περίοδο της Απριλιανής στρατιωτικής δικτατορίας, σηκώθηκαν δυο πελώρια πολυόροφα τέρατα, τραγικές οικιστικές καρικατούρες, που ξεχωρίζουν από χιλιόμετρα μακριά.

Πάνω στην κεντρική οδική αρτηρία που διασχίζει την κωμόπολη, και μέχρι το ΄63 τον μοναδικό οδικό άξονα που συνέδεε την πρωτεύουσα με την Πελοπόννησο, χρόνια ξεχώριζε το πίσω μέρος της οθόνης προβολής θερινού κινηματογράφου. Σινέ Κύζικος έγραφε στο ταλαιπωρημένο φόντο, καθώς από την δεκαετία του ’90, ρήμαζε παρατημένος. Και ξάφνου πέρσι τον Ιούνιο, μετά από μια γενναία και γουστόζικη ανακαίνιση, επανήλθε σε λειτουργία.

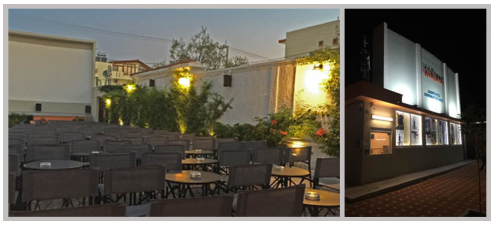

Μολοντούτο, αυτή η ευχάριστη εξέλιξη δεν έμελλε να είχε συνέχεια. Είχε μπεί το φετινό καλοκαίρι, ο θερινός παρέμενε ανεκμετάλευτος, σημάδι αλλόκοτο, μετά από τόση δουλειά και αντίστοιχα ποσά που ξοδεύτηκαν. Μέχρι που ένα Αυγουστιάτικο πρωί λίγο μετά το

ξημέρωμα έγινε σαφές το γιατί. Ένας γερανός πελώριος που προοικονομεί ένα αντίστοιχο έργο, δέσποζε στον ίδιο χώρο, όπου είχε γκρεμιστεί η οθόνη, είχε περιφραχτεί μια μεγάλη έκταση.

Σαν μια άλλη ανάγνωση της λέξης Ανάπτυξη. Μόνον που δεν υπάρχουν αρκετοί, αρκετά πρόθυμοι να την διαβάσουν με τούτο τον τρόπο.